

MÁSODIK RÉSZ FELKAVARJÁK AZ ÁLLÓVIZET

Első fejezet - Találkozás az íróval

Töredék

- *Jaj, de szép vagy! Szébb vagy, mint anyukád!*
- *Jaj, de jó!*

Évi összerezzen, amikor valaki megkocogtatta a vállát.

- Szia! – köszönt rá egy mély férfihang.

Odafordult, és meglátta a hang gazdáját is. Magas, sötét hajú férfi. Kék inge kiemelte vakítóan kék szemét. És szűk – szintén kék – farmert viselt.

Hosszabb ideig bámulta ezt az idegent, mint ami normális lett volna.

– Hoztam a könyvelési anyagot – mondta mély hangján, és letett az asztalra egy rendetlen iratkupacot. Évi jól ismerte az ügyfelek rendetlenségét, és becsukott szemmel is mindig rendbe tudta rakni az anyagot. De azért mindig megjegyezte, hogy legközelebb talán rakják sorrendbe a számlákat, és válasszák külön a készpénzfizetést az átutalásitól. Az ügyfelek ilyenkor mindig mosolyogva megköszönték a dorgálást és megígérték, hogy legközelebb pedáns rendbe rakják. Természetesen legközelebb is ugyanolyan rendetlenül hozták.

Évi végre magára talált, amikor megjegyezte, hogy kicsit rendetlenek az iratok.

– Bocsánat, tegnap kellett leadnom az új regényemet, és már a fejemet akarta venni a kiadó! – mentegetőzött a férfi. Majd elnyomott egy ásítást.

– Neki még az is jól áll! – gondolta Évi. – Oké, nem gond, de legközelebb majd egy kicsit rendesebben pakold össze! – folytatta immár hangosan.

– Igen, tudom, ezt mondta Annuska is múlt hónapban.

– Akkor, légy szíves, itt írd alá! De kérlek, a rendes neveden.

– Melyik nevemen? Mihez képest rendes név?

– Lényeg: ne a Havannay Leonárdo nevet használd!

– Hát, akkor melyiket? Juanito (ejtsd: Huanító – a szerző) Dolores Sanchez?!

– Mi van??? Na, ne szórakozz velem!

A férfi mélyen Évi szemébe nézett:

– Én nem szoktam szórakozni! Ezt jól jegyezd meg! Majd kétszer megpörgette őt a forgószékében, és hirtelen megállította.

Évi belesédült.

– Mellesleg, nem fázol? – és gátlástalanul belebámult Évi dekoltázsába. Majd balkézzel aláírta az iratokat.

HARMADIK RÉSZ: AMI A FELSZÍN ALATT VAN – FÉRFIAK –

Első fejezet Az apa

Első nap.

Miután a ház elcsendesedett, a férfi lábujjhegyen beosont a kislány hálósobájába. Mielőtt a kislány hangosan és meglepetten felkiáltott volna, a szájára tette a kezét.

- *Psztt! Anya nem ér rá. Ma én mondok neked esti mesét. Szeretnéd?*
- *Szejetném! A mesés könyv a pojcom majadt!*
- *Nem baj! Inkább játsszunk!*
- *Jaj, de jóóóóóó! Hujjjááááá! Akkoj hozom a játékaimat! Nem is baj, hod nem pakojtam el. Ne mondd meg anyának, hogy nem pakojtam el a játékokat!*
- *Amit most játszunk, ahhoz nem kellenek a te játékaid. Majd én hozok neked új játékokat!*
- *Jaj, de jó, jaj, de jó! Kapok új játékokat!*

- *No, játsszunk akkor! De ne mondjuk meg anyának. Jó?*
- *Jó! Akkoj nem baj, hogy nem pakojtam el a játékokat?*
- *Nem. De most itt játszunk.*
- *Mojsza kuta idejöhét?*
- *Háát, ha nagyon szeretnéd...*
- *Nadon szejetném!*

Második nap.

A férfi ismét beosont a kislány hálósobájába.

- *Hoztam neked egy banánt. Szereted?*
  - *Pejsze, hod szejetem. A banánt mindenki szejeti. Te ezt nem tudtad?*
- Buta vad! És máj megmostam a fogackámat!*
- *Nem baj!*
  - *Nem fog hajagudni a Togtündéj?*
  - *Nem. A tündérek nem haragszanak.*
  - *Ude nem mondd meg neki? – kérdezte ijedten és aggodalmasan a kislány. – Jó! Most akkoj ugye máj megehetem?*
  - *Rendben, megeheted!*
  - *Jaj, de fíncsi!!!! Hmmm!*

Második fejezet - Sándor szemszögéből a dolog

Töredék

*Szejetem az anyukámat, anyu, anyu, anyukámat!
Hogyha reám tör a bánat, hívom rögtön anyukámat!
Ha megijeszt egy csúnya állat, hívom mindig anyukámat!*

Huszár Sándor már akkor csalódott Éviben, amikor közölte vele, hogy nem akar tanár lenni. Először azt hitte, csak valami hirtelen támadt szeszély, valami „kapuzárási pánik.” De mikor Évi átjelentkezett a Számviteli Főiskolára, látta, hogy komoly az elhatározása. Nem tudta meggyőzni. Nem tudta jobb belátásra bírni.

– Talán igaza van anyának, tényleg nem való hozzám? – töprengett.

Valami miatt az anyja meg Évi nem bírták egymást. Ahányszor csak egy légtérben voltak, mindig beszélgettek egymásnak. Édesapjával próbálták oldani a helyzetet. De hiába. Mivel az édesapja minden helyzetet alkohollal próbált oldani. Ebben egyáltalán nem szeretett volna hasonlítani rá.

Édesanyját mindig szerette és tisztelte.

Viszont mindkét szülőjének nagyon fontos volt a tanítás. Az apja igazából akkor szokott rá az alkoholra, amikor orosz tanárként idő előtt nyugdíjazták. Mivel nem volt hajlandó átképezni magát angol tanárnak.

– Öreg kutya nem tanul már új trükköket! – mondta mindig ilyenkor.

Egy darabig otthon kertészkedett, meg járt a szőlőbe. És itta a saját maga által termesztett bort. Meg főzte a szilvapálinkát.

Felesége meg közben lelkesen tanította a matekot és a fizikát. Ahogy Sanyi is lelkesen készült a hivatására.

Nagyon, nagyon rosszul esett neki, hogy mikor ő kilépett a „nagybetűs életbe”, Évi továbbra is diák maradt. Ott maradt Pesten, összeköltözött ezzel a két tyúkkal. (Utóbbi az anyja mondta, nem ő.) Ő csak annyit mondott, hogy „a barátnőm lecserélt két lányra!”

A diplomaosztó utáni ebéd is feszültre sikerült. Mindenki tudta – kimondatlanul is –, hogy Évinek nem a közönség soraiban lett volna a helye. Hanem a diplomázók közt. Megvolt az eljegyzés, már megvette a gyűrűt.

De igazából azt szerette volna, ha tanárként lesznek jegyespár.

És nemsokára esküvő. Majd gyerek. De nem lett egyik sem.

– Szerintem tuti védekezik, és nem akar tőled gyereket. Vagy nem tőled akar gyereket! – mondta mindig rosszindulatúan az anyja.

– Anya, ezt már azt hiszem, megbeszéltük! Nem tehet róla, hogy nem esik teherbe! Még az is lehet, hogy bennem van a hiba!

Nyolcadik fejezet - Szerénke esküvője és a nászéjszakája

Tamás gondosan megtervezte az esküvőjüket. Szerénke – szokás szerint – csak szerényen mosolygott, és azt mondta, neki mindegy.

– Azt akarom, hogy neked is életed legszebb napja legyen, mint ahogy nekem is az lesz!

Szerénke nem szólt semmit, csak lesütötte a szemét.

– Te mit szeretnél, Édesem? – kérdezte, majd gyengéden megcsókolta.

– Nekem mindegy! – válaszolta ismét halkán.

Buddhista szertartás volt Zalaszántón, a Buddhista Szentélyben. Mindketten fehér ruhában, mezítláb voltak. Szerénke hosszú hajában egy fehér lilium volt.

Nem hívtak meg senkit, csak ketten voltak. Tamás családja ezt tolerálta. Szerénke „banya” anyja természetesen morgott. De már leendő veje nem akart neki mindenben megfelelni. Természetesen képeket csináltak, és elküldték a családtagoknak. A „banyának” is. Mint tudjuk, Szerénke csak utólag vallotta be a barátnőinek, hogy férjhez ment. Az ő kérésére nem tették fel a közösségi oldalakra. Pedig Tamás nagyon-nagyon büszke volt a gyönyörű feleségére, és szeretett volna vele villogni mindenki előtt! Büszke volt és boldog.

És Szerénkét is nagyon-nagyon boldoggá szerette volna tenni.

Háromnapos nászutat terveztek – pontosabban Tamás tervezte – egy szentély közelében lévő erdei bungalóban. A szervezők mondták nekik, hogy ez a nászutas bungaló. A „lakodalmat” is ketten ülték meg. Egy indiai étteremben vacsoráztak. Tamás nagyon izgatott volt, Szerénke még az átlagnál is csendesebb.

A nászéjszakát is gondosan előkészítette. Előzőleg a személyzet rózsaszirmokat szórt a hatalmas francia ágyra. Egy üveg édes pezsgőt is bekészítettek.

A pezsgőt Tamás szertartásosan kibontotta, Szerénke nagyon megijedt a pukkanástól. Csak egy kortyot ivott.

Majd leültek az ágyra.

Tamás átölelte újdonsült feleségét.

Kicsit azért aggódott. Nem sok tapasztalata volt még a nőekkel. De abban biztos volt, hogy több mint Szerénkének.

Illetve most már Kalkuttainé Szabó Aikónak.

A nőekkel általában a haverjai hozták össze. Afféle tapasztalatként, meg feszültség levezetésként. Nem jelentettek neki semmit.

Amióta Szerénkét megismerte, már nem volt több kalandja.

Tamás átölelte, és érezte, hogy újdonsült felesége reszket.

– Ne félj, nem bántalak, kedvesem!

fogantatásomkor történt. Tisztességes házasságot kötöttem. Római katolikus szertartással. Szegény uramhoz mindvégig hű voltam. A lányomat mégis valami ördögi megszállottság miatt Natasának neveztem.”

– Akkor Szerénkének van egy nővére? – kiáltott fel csodálkozva Tamás. De Lukrécia csendre intette. Ágnes asszony is megjegyezte: megígértétek, hogy nem szóltok közbe.

A továbbiakban néma csendben és megrendülten hallgatták tovább az asszonyt. Az asszonyt, akinek az élete egyáltalán nem volt könnyű.

– Talán ezért büntetett meg az Isten – folytatta. – Natasát is római katolikusnak keresztelték, és igyekeztem – a megboldogult urammal együtt – abban a szellemben nevelni. Viszont egy engedetlen gyermek volt. Többször kellett testileg is fenyegetnem. Nem fogadott szót nekünk. Állandóan elszökött, csavargott. Nem tisztelte a szüleit. Tanulni sem szeretett. Kimaradt a gimnáziumból. Sokáig könyörgött, hogy engedjük el a Sziget Fesztiválra. Az uram lágyabb szívű volt, és elengedte. Én nem tartottam helyesnek. Én tudtam, hogy az maga az erkölcsi fertő. A bűn melegágya. És meg is történt a bűn. A lányom, az én római katolikus erkölcsben nevelt lányom bűnbe esett. Megesett. Méghozzá egy ferdeszemű japánnal. Ugyanúgy egy ferdeszeművel. Ahogy annak idején az anyám. Bár úgy gondolom, ez nem volt erőszak. Nagyon, nagyon megvertem. És mondtam, hogy nem akarom többé látni. Nem akarom többé itt látni. Az én házamban nem lakhat egy zabigyerek.”

Lukrécia és Tamás döbbenten néztek. De nem szóltak semmit. Mivel megígérték, hogy nem szólnak közbe. Pedig rengeteg kérdésük lett volna.

Negyedik fejezet - Szerénke története

A fiatalok megtudták Ágnes asszonytól, hogy Szerénke eredetileg egy Pest melletti településen, Dunakocsondon született. Ott lakott az anyjával, Szabó Natasával. Tudjuk, hogy japán apját nem ismerte. Natasa egy koncerten találkozott a férfival. Könnyű nyári kaland volt. Szerénke nem volt betervezve, de jött. Natasa nem is tervezte megmondani az apának. Elhatározta, hogy egyedül fogja felnevelni. Számított volna szülei segítségére, de sajnos nagyon elutasítóak voltak.

– Elmartam a háztól! – temette a kezébe a fejét Ágnes asszony. – Nagyon elítéltem, és nagyon erkölcstelennek találtam a lányomat. És amit tett. Mi nem így neveltük. Az uram elnézőbb volt vele, de én szigorú és következetes. Minden alkalommal az orra alá dörgöltem, hogy milyen hálátlan. Visszaélt a szeretetünkkel. Megesett. Az unokámat – Aident, illetve nektek Szerénkét – látni sem akartam. Mert – szerintem – bűnben fogant. El is mentek itthonról gyerekestül.

Nem volt nagy forgalom, hamar odaérték az autópályán. A GPS is jól működött.

Hetedik fejezet - Beszélgetés az egykori nyomozóval

A GPS a rendőrséghez is odavitte őket. Az ügyel foglalkozó nyomozó azóta már nyugdíjba vonult, de a kedvükért bement.

– Meg igazából unom magam otthon! Pont horgászati tilalom is van a Dunán – vallotta be, miután határozottan kezet fogott mindnyájukkal. – Akkoriban fiatal nyomozó voltam. Az volt az első ügyeim egyike. Majdnem búcsút mondtam a pályának. Amikor helyszínelünk! Az a véres gyerekszoba! A gyermeki ártatlanság keveredve a felnőttek gonoszságával. Szörnyű volt. A csomóban a kis rózsaszín pizsamácska, összekeveredve annak a szörnyetegnek a ruháival. Higgyék el, rémálmaimban még most is kísért. A többiek megértően bólogtak.

– Az anyja holttestét még láttam, ahogy elvitték. Az anyját, aki nem védte meg, aki hagyta, hogy ezt tegyék a lányával. Először örültem neki, hogy meghalt, de utána azt gondoltam, hogy megérdemelné, hogy utolérje az igazságszolgáltatás. Bűnrészes volt. De annak örültem a legjobban, hogy azt a rohadékot elkapták. Egy szál bilincsben vitték el! Mikor eléem hozták kihallgatásra, legszívesebben belé döftem volna egy kést. Oda. Pont oda. De akkor már adtak rá valami koszos ruhát. Az ügyvédje, egy arrogáns nő, így is nehezményezte, ahogy a védencével bántak.

– Jól tudom, hogy Szerénke kiabálását hallották meg a szomszédok, és ők hívták a rendőrséget? – kérdezte Ágnes asszony.

– Pontosan. Bár hamarabb kiabált volna szegényke! Később a pszichológus valahogy kiszedte belőle, hogy azt beszélte be neki az a rohadék, hogy közös titkuk van, és ne szóljon róla az anyjának. Több hónapon keresztül, mindennap bement a szobájába. A kislány valószínűleg magányos volt. Az anyja a tanúk állítása szerint egy nagyon gyenge, határozatlan, fiatal nő volt. – Ágnes asszony sírva fakadt.

Tudta, hogy neki is része van benne, hogy ilyenné vált a lánya. Ha akkor mellé állt volna. Segítette volna. Nem mondta el senkinek, hogy annak idején a férjével együtt megtudakolták, hogy hol élnek. És minden hónapban küldtek neki pénzt. Méghozzá Pestről. Egy fiktív japán név alatt. Kitaláltak egy japán nevet. A lányukból annyit kiszedtek, hogy nem tudta pontosan a pasas nevét. Így azt remélték, talán azt hiszi, Szerénke apja támogatja őket. Pedig igazából a saját apja (és anyja) támogatták őt. De nem akartak gyengének mutatkozni. Amikor megismerkedett azzal a szörnyeteggel, onnantól viszont nem

– Mert nem tudta? – döbönt meg az öreg nyomozó.

– Amnéziába esett, és nem emlékezett a történetekre – vázolta fel a helyzetet Tamás.

– Nem is csodálom. Nem vagyok pszichológus, de hallottam róla, hogy előfordul az ilyesmi. Annak viszont örülök, hogy férjhez ment. Mert annyira megsérült, hogy az orvosok nem voltak benne biztosak, hogy egyáltalán képes lesz-e még a – hirtelen zavarba jött, és nem találta a szavakat – házasságra. – De ezek szerint nem így történt – mosolygott Tamásra, és megveregette a vállát.

Tamás halkán felsóhajtott. De azután elővette a telefonját, és megmutatta Tomika fényképét.

Az öreg nyomozó meghatódott:

– Nagyon aranyos. Hány éves?

– Hat.

– Az én unokám is annyi. Kár, hogy nem Magyarországon élnek.

Ezután Tamás megmutatta az öregnek az esküvői képüket is. Meg néhány egyéb fotót Szerénkéről és a családról.

– Nagyon szép nő lett belőle. Nem látszik rajta, hogy milyen súlyos trauma érte. Őszintén remélem, hogy meggyógyul. Örülök, hogy találkoztunk.

– Búcsúzóul ismét kezet rázott mindannyiukkal, és adott nekik egy-egy névjegykártyát. Foglalkozásként az volt ráírva, hogy nyugdíjas nyomozó.

Ezen kicsit elmosolyodtak.

Nyolcadik fejezet - Egy elhagyatott ház, és egy kevésbé elhagyatott óvoda

Búcsúzás előtt még megkérdezték a nyugdíjas nyomozótól, hogy merre van az a bizonyos ház. Szerénke egykori otthona. Amennyiben otthonnak lehet nevezni azt a házat, ahol az a sok szörnyűség történt Szerénkével.

Még oda elmentek.

Egy kihalt mellékutcában állt elhagyatottan és baljóslatúan. A valaha fehér vakolat már lemállott. A kerítése düledező. Az előkertet ellepte a gaz. Látszott rajta, hogy évek óta lakatlan.

– Vajon melyik lehetett Szerénke ablaka? – kérdezte Lukrécia.

De nem válaszolt senki, mivel mindenki a gondolataiba merült. Lukrécia közel ment az egyik függöny nélküli ablakhoz és belesett. Szürke, csupasz, valaha fehér falak. És por és pókháló. És magány. Végtelen magány.

Tamás készített fotókat a házról. Azt remélte, majd valamikor megmutatja Szerénkének, hátha jó hatással lesz rá.

– Gyertek csak ide! – kiáltotta Ágnes asszony, tőle szokatlan élénkséggel. A többiek kíváncsian nézték, mit akar mutatni. A kerítésen egy helyen lyuk volt. De akkora, hogy azon egy ember is kényelmesen befér.

Eszébe jutott Adél. Talán neki kiöntheti a lelkét. Hisz annak idején diákkorukban egymás bizalmasai voltak. De voltak dolgok, persze – elsősorban Szerénkével kapcsolatosak –, amit Adél nem tudhatott.

Barátnője vidáman vette fel a telefont:

– Csá, rég nem hallottam rólatok, mijzu?

– Én is rólad. Van kedved ma találkozni?

– Jaj, ne viccelj már, Angliából elég nehéz lenne. Nem rémlik, hogy két hete itt vagyok Richinél?

Lukrécianak nem rémlett. Teljesen kiment a fejéből. Elég baja volt ugyanis.

– Ja, tényleg. Bocs, de hülye vagyok! Éreztétek jól akkor egymást!

– Jut eszembe: múltkor írtam a csoportba, és semmi válasz. Elvitt benneteket a cica, vagy mi? Hm?!

– Tényleg, bocs, el vagyunk havazva – mentegetődzött Lukrécia, majd gyorsan letette. – Adél nem is tud semmit! – döbbent rá hirtelen. – Hisz pont azután indult el Angliába, amikor Éva öngyilkos lett. – Nem volt kedve közölni vele.

Viszont megnyitotta a „Négy muskétás csoport” levelezését.

Adél tényleg ötször egymás után írt: „Mijzu csajok, nagyon csöndben vagytok. Angliában minden oké. Remélem, Évi befejezte a hisztijét, és szent a béke. Richi üdvözetét küldi. Puszi.” Meg egy kép kettőjükéről. Majd hasonló laza hangvételi üzenetek.

Belekezdett az írásba, hogy megírja Adélnak a történeteket, de inkább abbahagyta. Minek?

– Adélnak nem fogom elsírni a világfájdalmamat! – gondolta. – Ő most más dimenzióban él Angliában. És boldog. Én meg boldogtalan vagyok. Boldogtalan és magányos. Végtelenül magányos. – Még a lánya se tart igényt a társaságára.

És mélyen átérezte, hogy milyen lehetett Évinek, amikor összecsaptak a feje fölött a hullámok. Mindenki elhagyta. Mindenki lerázta, akitől segítséget, vagy akárcsak emberi szót várhatott volna.

Harmadik fejezet - Magányos felnőttek és magányos gyerekek

Az elkövetkező héten Lukrécia úgy élt, mint egy robot. Mindennap felkelt, elkészítette Fannit, elvitte az óvodába, bement a szerkesztőségbe. Délután mindennek a fordítottja. Elment Fanniért az óvodába, majd hazamentek. A szerkesztőségben a munkába menekült. Bár sokszor nézett maga elé a gép előtt. És sokszor összefolytak előtte az excel táblázatban lévő számoszlopok és diagramok.

Hatodik fejezet - Az örvény

Lukrécia előtt lepergett a múltja.

Tizenéves kora. Az úszóedzések. Amikor már mindenki a pasikról beszélt. Az edzőtáborok. A „Felelsz vagy mersz” játék. Ahol mindenki vagánynak és bevállalósnak tartotta, amiért mindig csókolódzott a lányokkal. Aztán abbahagyta az úszást. Normális akart lenni. Azt hitte, elmúlik, azt hitte, ez egy betegség. Ha akkor leült volna a szüleivel őszintén beszélni... Már késő. Már mindenhez késő. És amikor gimis korában találkozott Szerénkével. Bujkáltak a szülei elől. Akik mindvégig tudtak mindenről, csak tapintatból hallgattak. Ha ezt megbeszélhetné Szerénkével! Hogy nem vállalta fel! Ő is csak kínozta, akárcsak az anyja gyerekkorában. A sok pasi, akikkel falból lefeküdt, bizonyítani hivatottan, hogy ő „normális”. Hát, nem volt normális. De nem azért, mert lesbikusnak született, hanem azért, mert ezt ennyire álcázta. Ahol csak tehetett, mindig és mindenhol csak gúnyolta a melegeket. És, hogy irigyelte Évit. És, hogy élvezte, hogy tönkretelheti. Hogy tönkretelhet egy úgymond normális nőt. Akit bealázhatott. Aki a barátnőjének tartotta őt. Aki megbízott benne. Akit az öngyilkosságba hajszolt. Szerénkében több együttérzés volt. Ő sajnálta Évit. És eszébe jutott a saját anyja öngyilkossága, amit Ágnes és a nyomozó szerint is mindig sejtett. Tudat alatt. És nem mondta ki. Senki semmit nem mondott ki. Hazugságban élte le harminc évét. És itt az eredmény. Game over.

– Örülök, hogy végül sor került erre a beszélgetésre! – szakította félbe a kétségbeesett számvetését az anyja. – Szeretném, ha tudnád, hogy mi mindig mindenben támogatunk és segítünk. És remélem, hogy egyszer tényleg boldog leszel valakivel. Vagyis még bepótolhatod valakivel az elveszett – elhazudott – boldogságot.

– Anya, már késő!

Megkérte a szüleit, hadd aludjon náluk Fanni. Majd sietve elköszönt a szüleitől.

– Ugye, minden rendben? – kérdezte kicsit aggódva az anyja.

– Igen, minden rendben. Csak szeretnék egy kicsit gondolkodni – válaszolta.

Majd még visszafordult az anyjához:

– Anya!

– Tessék, kicsim!

– Ugye, ha ne adja Isten, velem valami történne, felnevelitek Fannit? És ugye nem hagyjátok, hogy Csongorhoz kerüljön?

– Persze, szívem, de légy szíves, ne mondj ilyeneket! – válaszolta idegesen az anyja.